

LITERAȚI

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

Descoperă lumea LITERATI

Pășește în unele dintre cele mai iubite romane
pentru copii, care captivează imaginația și inimile
micilor sau marilor cititori!

Ținuturi magice, aventuri extraordinare,
scene impresionante și prietenii care pot dura
o viață – paginile acestor cărți au puterea de a
schimba modul în care vezi lumea din jur și te
poartă în călătorii la care nici n-ai visat.

Întoarce pagina și începe aventura lecturii
unei noi cărți Literati!

LITERAȚI

Uite
că vine
Joi

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Virginia Lupulescu

REDACTARE:
Ruxandra Georgescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Rucsandra Enache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOND, MICHAEL

Uite că vine Joi / Michael Bond ; trad. din lb. engleză de Marc
Stănescu. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-888-2

I. Stănescu, Marc (trad.)

821.111

Titlu: Here Comes Thursday

Autor: Michael Bond

Text copyright © Michael Bond 1966
Cover illustrations copyright © Chuck Groenink 2025
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd 2025
All rights reserved
Translation © Pandora M 2025, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.
The author asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

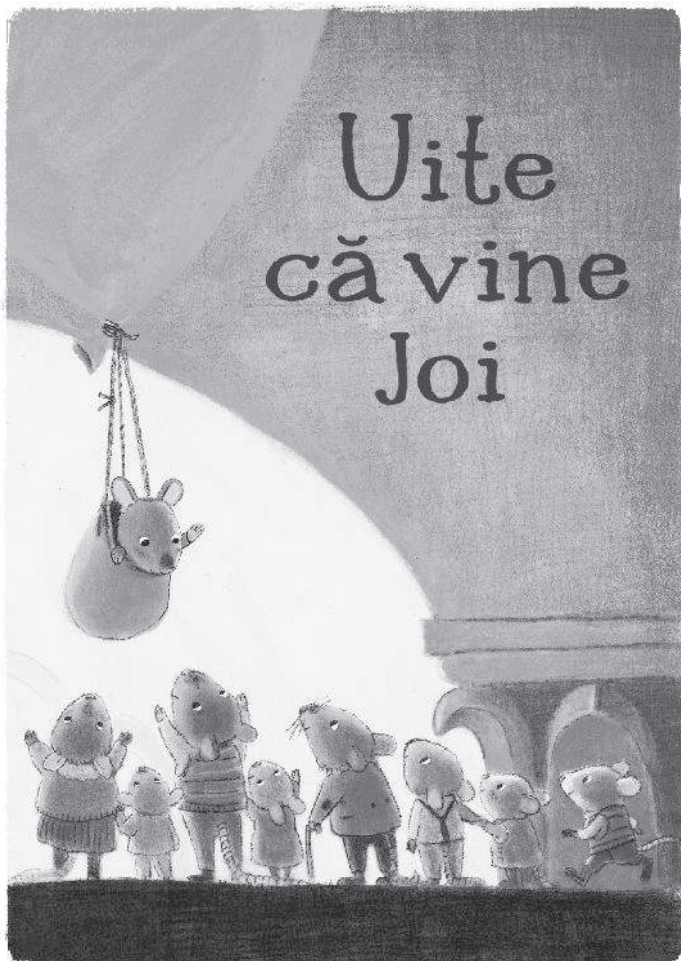
Copyright © Pandora Publishing, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-888-2

MICHAEL BOND

Traducere din limba engleză de Marc Stănescu

Un șoarece care are mult de mers se hotărăște să rămână

Domnul Peck s-a aplecat pe fereastră de pe bufetul din mansarda cu orgă a bisericii St. Mary's in the Valley și a privit în sus la micul obiect rotund care se mișca de colo-colo pe cer, deasupra capului său.

— Nu-mi dau seama ce este, mamă, a exclamat el, străduindu-se să vadă mai bine. Jur că nu-l văd. Tot vine și pleacă.

— O să cazi dacă te mai apleci mult pe fereastră, l-a avertizat soția lui cu severitate. Și atunci or să rămână în parohie nouăsprezece șoareci fără tată!

Doamna Peck s-a uitat neliniștită spre cei nouăsprezece membri ai familiei în cauză, străduindu-se să vadă ciudatul dispozitiv care apărea și dispărea, apoi

dispărea din nou în spatele copacilor ce străjuiau curtea bisericii, mai departe, în jos.

— Aș vrea să se hotărască într-un fel sau altul, a spus ea. În curând va avea loc un accident neplăcut. Domnul Peck a preferat să ignore observația aceasta.

— Tu ce crezi, Ponty? a întrebat el, adresându-se unei siluete masive care plutea prin spatele mesei de cină. Ai vederea bună.

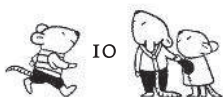
Unchiul Ponty a aruncat o privire vinovată din farfuria cu brânză.

— Mie mi se pare că-i roșu, a spus el, scuturând în grabă câteva firimituri de pe vestonul său galben. Poate că s-a întâmplat ceva cu soarele, a adăugat el cu speranță. Un fel de fenomen.

— Ar fi chiar fenomenal dac-ar sta treburile așa!

Vocea unchiului Washington a intervenit cu dispreț din partea din față a grupului. Lucrul ăsta vine dinspre vest. Soarele răsare de la est și apune la vest. Nu poți schimba natura. În plus, nu este destul de strălucitor.

— Are dreptate, să știi, a spus domnul Peck hotărât. Oricum, soarele nu se mișcă precum chestia aia. Nu a stat nemișcat nici măcar o secundă de când l-am văzut prima dată.

— Dacă mă întrebați pe mine, a intervenit doamna Peck, înainte ca vreo ceartă să aibă timp să se dezvolte, mai bine l-am trezi pe bunicul. El o să știe ce este.

— Să-l trezim pe bunicul!

Domnul Peck a aruncat o privire spre o grămadă de păaturi dintr-un colț îndepărtat al camerei și a dat din cap cu îndoială.

— N-o să-i placă. Îi face rău la digestie.

— Chestia aia de acolo îmi tulbură mie digestia, a spus iute soția lui. Va trebui să-nghită gălușca măcar o dată.

— Ei bine, să nu spui că nu te-am avertizat, a răspuns domnul Peck cu tristețe. Numai ce-a ațipit.

— Ce? Cum? Cine-a ațipit?

Cuvintele abia ieșiseră din gura domnului Peck că păturile s-au și ridicat brusc în aer și bunicul Aristide a ieșit în scaunul său cu roțile de sub păaturi, privind dușmănos spre ceilalți indivizi din încăpere.

— Ce se întâmplă? a răcnit el, lovind podeaua cu bastonul. Unde mi-e trompeta de ureche? Nimeni nu-mi spune niciodată nimic. Nimănui nu-i pasă dacă știu ce se întâmplă sau nu. Doar pentru că țin ochii închiși și capul sub păaturi, nu înseamnă că dorm.

— E un lucru roșu ciudat pe cer, bunicule, a strigat doamna Peck ca să-l calmeze când liniștea a fost în sfârșit restabilă. Și vine înapoi.

— Ce? Cum? Vorbește mai tare! a replicat bunicul Aristide nerăbdător.

Unchiul Ponty a tras o cutie la capătul mai larg al scoicii care slujea drept trâmbiță de urechi bunicului Aristide.

— Ești aici? a strigat el în timp ce se cocoța pe cutie.

Bunicul Aristide se frecă la ureche privind în sus către el.

— Dacă sunt aici? Bineînțeles că sunt. Nu e nevoie să strigi. Nu sunt surd.

— Nu te pot vedea de aici, a spus unchiul Ponty pe un ton certăreț. Din punctul meu de vedere, poate că ai ieșit pe-afară.

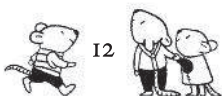
— Am ieșit pe-afară, a mormăit bunicul Aristide. Eu nu ies niciodată. Nu am mai ieșit de ani de zile.

Unchiul Ponty trase adânc aer în piept.

— Este un obiect, o chestie rotundă destul de neobișnuită pe cer, bunicule, a spus el, alegându-și cuvintele cu grijă. Ne întrebam dacă ai tu vreo idee.

— Ce e aia? Ceva neobișnuit pe cer?

Bunicul Aristide privea în sus la fereastră.

— Nu văd nimic din cauza aceluia mare balon roșu care-mi stă-n cale, a exclamat el. Dacă cineva ar vrea să-l miște, v-aș putea spune ce este.

Cuvintele bunicului Aristide au avut un efect mult mai puternic decât intenționase chiar și el, pentru că tot publicul s-a întors și a privit cu gura căscată la priveliștea din fața ochilor.

— Un balon! a șuierat domnul Peck. Vezi, mamă? Un balon mare și roșu, al naibii să fie!

— Trebuie c-a plutit mai aproape în timp ce vorbeam, a spus doamna Peck, care părea impresionată, deși n-ar fi vrut. Nu am mai văzut niciodată unul atât de mare, a exclamat domnul Peck.

Bunicul Aristide a pufnit în timp ce se întindea după o pătură.

— Vrei să spui că mi s-a întrerupt siesta din cauza unui simplu balon? a mormăit el.

— Dacă mă întrebi pe mine, ăla nu e un balon oarecare, bunicule, a spus domnul Peck. Cred că e ceva special. Ia uitați - are o etichetă într-o parte.

— Și o desagă, a adăugat unchiul Washington.

— Mie mi se pare ceva important, a fost de acord unchiul Ponty. Mă întreb ce-o fi în ea?

Cât timp ceilalți sporovăiau, domnul Peck s-a cocoțat pe pervazul ferestrei.

— Aruncă-ne umbrela ta, Washington, a strigat el. O să văd dacă-l pot prinde.

— Ai grijă! l-a avertizat doamna Peck. Dacă se lovește de iederă s-ar putea să pocnească.

Punându-și labele la urechi, restul familiei a privit cu admirație tăcută cum domnul Peck încerca să prindă cu coada umbrelei duza balonului, dar o clipă mai târziu s-a auzit un oftat de dezamăgire când s-a îndepărtat chinuitor de încet în afara razei sale, iar apoi, purtat de un curent de aer, a început să se învârtă în cercuri din ce în ce mai mici în timp ce prindea încet viteză în coborâre.

— Pfuii! Ai comis-o! a răcnit unchiul Ponty. Măreța ta umbrelă trebuie să-l fi înțepat, Washin'ton.

— Cum adică umbrela *mea* l-a înțepat? a strigat unchiul Washington. Nu eu l-am înțepat.

— Să nu ne certăm, a spus doamna Peck, vrând să liniștească apele. Hai să facem ceva.

— Așa-i, mamă! a zis domnul Peck, a sărit jos de pe fereastră și și-a lins lăbuțele cu poftă. Să fie ceva acțiune. Aliniați-vă cu toții. Bunicule - pregătește-te să apeși alarma.

— Voi citi eu codul, a zis unchiul Washington cu importanță, în timp ce bunicul Aristide, a cărui cochilie servea și drept trompetă pentru situații de urgență, se pregătea să sufle.

— Chiar este nevoie de toate astea? a întrebat doamna Peck.

Unchiul Washington părea foarte supărat.

— Nu știm ce se găsește în desaga aia de jos, a spus el pe ton neutru. Ar putea fi orice. Unii dintre noi s-ar putea nici să nu se mai întoarcă.

— Un Bufetar, a intonat el, ridicând laba pentru a face liniște, în timp ce un fior de teamă a străbătut salonul familiei Peck, nici nu tresare vreodată în fața pericolului.

— Un Bufetar, au cântat nouăsprezece voci chițăite, nici nu tresare vreodată în fața pericolului.

— Poate doar dacă se apropie prea mult, a murmurat unchiul Ponty, gustând din niște brânză gorgonzola cu aerul cuiva pentru fiecare îmbucătură ar putea fi ultima.

— Poate doar dacă se apropie prea mult, au repetat unul sau doi dintre membrii mai puțin iuți la minte ai familiei.

